

Diumenge 27 (C) de durant l'any

Text de l'Evangelí (Lc 17,5-10): En aquell temps, els apòstols digueren al Senyor: «Augmenta'ns la fe». Ell va respondre: «Només que tinguéssiu fe com un gra de mostassa, diríeu a aquesta morera: ‘Arrenca't de soca-rel i planta't al mig del mar’, i us obeiria.

»¿Qui de vosaltres, si té un servent a llaurar o a pasturar el ramat, li dirà, quan ell torni del camp: ‘Vine de seguida a seure a taula?’. ¿No li dirà més aviat: ‘Prepara'm alguna cosa per sopar i estigues a punt per a servir-me fins que hauré acabat de menjar i beure, que després ja menjaràs i beuràs tu?’. ¿És que donarà les gràcies al servent perquè ha fet allò que se li havia manat? Així també vosaltres, quan haureu fet tot allò que Déu us ha manat, digueu: ‘Som uns servents que no mereixen recompensa: hem fet només el que havíem de fer’».

«Som uns servents que no mereixen recompensa: hem fet només el que havíem de fer»

Mn. Josep VALL i Mundó
(Barcelona, Espanya)

Avui, el Crist ens torna a parlar de servei. L'Evangelí sempre insisteix en l'esperit de servei. I ens hi ajuda el fet de contemplar el Verb de Déu encarnat —el servent de Yavhè, d'Isaïes— que «s'anorrea prenent la condició de servent, d'esclau» (Fl 2,2-7). Crist també afirma: «Jo sóc enmig de vosaltres com el qui serveix» (Lc 22,27), ja que «el Fill de l'home no ha vingut a ser servit, sinó a servir i a donar la seva vida com a rescat per tothom» (Mt 20,28). L'exemple de Jesús es concretà, en una ocasió, fent la feina d'esclau en rentar els peus dels seus deixebles. Volia amb aquell gest deixar ben palès que els seus seguidors havien de servir, ajudar i estimar, els uns als altres, com a germans i servidors de tots, tal com proposa la paràbola del bon samarità.

Tota la vida cristiana l'hem de viure amb aquest sentit de servei sense pensar que estem fent quelcom d'extraordinari. Tota la vida de família, la professional i la social —en el món polític, econòmic, etc.— s'ha de veure amarada per aquest esperit. «Per a servir, servir», afirmava sant Josepmaria Escrivà; ell volia donar a entendre que per a “ser útil” s'ha de viure una vida de servei generós sense buscar honors, glòries humanes o aplaudiments.

Els antics afirmaven allò de “nolentes quaerimus” —«busquem per als càrrecs de govern aquells que no els ambicionen; els que no volen figurar»— a l'hora de fer nomenaments per a la Jerarquia. És aquesta intencionalitat la pròpia dels bons pastors quan es disposen a servir l'Església com ella vol ser servida: assumir la condició de servents com el Crist. Recordem les conegudes paraules de sant Agustí indicant com s'ha d'exercir una funció eclesial: «Non tam praeesse quam prodesse»; no tant manant o presidint com més aviat servint, essent útil.

Pensaments per a l'Evangelí d'avui

- «El Senyor compara la fe perfecta amb el gra de mostassa perquè en el seu aspecte és humil, però ardent en el seu interior» (Sant Beda el Venerable)
- «Qui està sòlidament fonamentat en la fe, qui té plena confiança en Déu i viu a l'Església, és capaç de portar la força extraordinària de l'Evangelí» (Benet XVI)
- «La salvació només ve de Déu; però, com que rebem la vida de la fe per mitjà de l'Església, aquesta és la nostra mare: ‘Creiem l'Església com a mare que és del nostre nou naixement; (...) (Faust de Riez). Pel fet de ser la nostra mare, és també l'educadora de la nostra fe» (Catecisme de l'Església Catòlica, nº 169)